

Ширинии Имон

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيۂ]

Абдуллатифи Ҳаммоҷ

Сомонаи: Nahzat.tj

2012 - 1433

IslamHouse.com

﴿ حلاوة الإيمان ﴾

«باللغة الطاجيكية»

عبد الطيف حماد

المصدر: nahzat.tj

2012 - 1433

IslamHouse.com

Ширинии Имон

Неъмати ширинии имон ва лаззати тоъату ибодатро ҳар кас эҳсос карда наметавонад, ин лаззат атои худо аст, ки дар рағу хуни мусалмон эҷод мегардад ва дилро рушану нафси башариро аз сару садоҳои зиндагӣ орому осуда мегардонад.

Худованди соҳиби дилҳо мефармояд,

﴿فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصَّعْدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ﴾
﴿الأنعام ١٢٥﴾

«Ҳар касеро ки худованд бихоҳад ҳидоят кунад, қалби ӯро ба Ислом рӯшан мегардонад ва ҳар касеро ки бихоҳад гумроҳ кунад дили ӯро танг мегардонад мисли ин ки ба осмон мебарояд. Ба ин сон Худо ба онҳое, ки имон намеоваранд, ба азобу уқубатро гирифтор месозад.» (Анъом 125)

Расулуллоҳ (с) мегуяд: «Ин рушанӣ нуре аст, ки худованд дар дили як банда чой мекунад».

Асҳоби Расуллоҳ (с) ин неъматӣ бузурги илоҳиро чашида буданд, Ҳазрати Билол ибни Рабоҳро пурсиданд, ки чигуна ба азоби мушрикҳо тоқат овардӣ? Он ҳазрат фармуда аст: «Ман ширинии имонро бо талхии азоб якҷо кардам, ширинии имон ғолиб омад ва сабр кардам».

Паёмбари ислом (с) мегуяд: «Ҳар касе ки се чизеро доро бошад ширинии эмонро дар онҳо мечашад, Худованд ва расули ӯро аз ҷама зиёдтар дӯст дорад ва бозгашт ба куфрро бад бинад ба мисли оне ки дар оташи дузах партофтано бад мебинад ва як бародари мусалмонро хос барои худо дӯст дорад». Ривояти Муслим⁷⁶ ва Аҳмад 3/174.

Зайд ибни Дасна, ҳангоме ки мушрикин ӯро дастгир карданд ва хостанд, ки гарданастро бизананд, Абусуфён аз ӯ пурсид, оё мехоҳӣ ки Муҳаммад дар ҷойи ту мебуд то гарданастро мезадем? Зайд гуфт: «Ба худо қасам ман розӣ нестам, ки дар пойи Расули худо (с) дар ҷойи ҳудаш як хор бихалад.» Абусуфён аз ин ҷавоб ҳайратзада шуд ва гуфт, ман ҳечкасро надаидам, ки ба ин андоза ёронаш дӯсташ бидоранд. Шоназани духтари Фиръавн ҳангоме ки ширинии эмонро чашид ва фарзандҳои ӯро дар деги оташин ҷилави чашмонаш меандохтанд, аз якто парастӣ руй нагардонду лаззати имон деги доғро мағлуб сохт. Расули ақрам (с) дар шаби Меъроҷ хушбуйии ӯ ва фарзандонастро эҳсос намуд.

Як валии худо дар васфи ин неъматӣ бузурги илоҳӣ гуфта аст, ки агар подшоҳон ва авлоди онҳо, лаззати ин неъматро бидонанд, барои гирифтани он моро қамчин мезаданд.

Як донишманди дигар мегуяд аҳли дунё бечораанд аз ин дор реҳлат мекунанду ширинтарин чизро

ночашида мераванд. Аз ӯ пурсиданд, ки он чист? Ӯ гуфт, муҳаббати Худованд ва зикри ӯст.

Холид ибни Валид, ки лаззати имону Исломро дар ҷиҳод меид гуфта аст, шабе ки ба ман як арӯси зебо ҳадя мегардад ё таваллуди писарамро аз ман мужда мегиранд, дар назди ман аз шабе ки бисёр хунуку яхбанд аст ва ман сӯбҳро интизор бошам, ки бар душманони худо ҳамла кунам ширинтар нест.

Як мард ба зани худ мегуяд, ман бадбахтат мекунам, зан мегуяд, наметавони, ки манро бадбахт ва хушбахт кунӣ, мард мегуяд читавр? Зан мегуяд, хушбахтии ман дар имони ман аст ва имонам дар қалбам аст ва ҳеч кас бар дили ман роҳ надорад магар парвардигорам.

Ширинии эмон ба инсон қуввату иззат мебахшад, ҷасорат меидҳад, ҳар мушкилро осон мекунад, зиндагиро зебо мегардонад, қаноъат мебахшад, инсон эҳсос мекунад, ки ин зиндагӣ арзиш надорад ва мулоқоти Худоро дӯст медорад, асҳоби киром мегуфтанд, мо мурданро дар роҳи Худо аз зиндагӣ зиёдтар дӯст медорем.

Барои ба даст овардани ин неъмат илоҳӣ роҳро барои донишмандон зикр намудаанд аз он ҷумла:-

1-Ҷиҳоди нафс: - гуфтаанд, нафс мисли тифл аст агар онро бепарво монӣ шир хурда калон мешавад ва агар онро зуд ҷудо кунӣ, аз ҳама хоҳишоти дунявӣ дӯр мешавад. Ҳазрати Абубақр (р.з) вақте ки ҳазрати

Умар (р.з)ро насиҳат кард гуфт, ман туро аввалан аз нафсе ки дар байни қафаси синаат ҳаст метарсонам. 2- Намоз ва хондани нафл: - намоз ягона роҳи тамос бо Худованд мебошад, ки банда бо холиқи худ суҳан мегуяд ва дар ин ибодат инсон лаззати имонро хубтар эҳсос мекунад, дилро аз ифлосии гуноҳ пок мекунад ва инсонро аз корҳои ношоам боз медорад. Паёмбари ислом ҳазрати Муҳаммад (с) шабона 11 ё 13 ракаъат намоз мехонд ва суннатҳои намозхоро 12 ё 10 ракаъат адо мекард. (Бухорӣ 1147,1172 ва Муслим 729, 737.)

Дар намози шаб тиловати дароз мекард, дар як ракаъат 5 пора ҳам мехонд. (Муслим 772.)

Намози Зухоро 4 ракаъат ё зиёдтар мехонд. (Муслим 719.)

Баъзе уламо шаби дароз намоз мехонданд, ки аз асари гиряи онҳо ҷойнамозашон тар мешуд. Абумуслими Хулони шаб вақте ки бисёр намоз мехондасту камтар хаста мешудаст, ба худ мегуфтааст, ман намегузорам, ки саҳобаҳои Расулulloҳ (с) аз ман дар шабзиндадорӣ пештар бошанд ва бояд бидонанд, ки баъд аз онҳо мардҳо ҳам вучуд дорад ва то намози бомдод ибодат мекард.